

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sfk/22/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200528
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:8020200528.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Mariána Fečíka v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): BEKY, a.s., so sídlom Podrybnícka 1, 069 01 Snina, IČO: 36 464 350, právne zastúpený: JUDr. Bohumil Novák, advokátska kancelária, so sídlom Horná 27, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101063086/2020 zo dňa 19. júna 2020, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. PO-6S/61/2020 - 146 zo dňa 8. februára 2024, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca podal dňa 14.11.2018 návrh na obnovu konania, ktoré bolo ukončené právoplatným rozhodnutím č. 21107719/2015 zo dňa 28.10.2015 (ďalej aj „rozhodnutie o vyrubení DPH“) a ktorým mu Daňový úrad Prešov (ďalej aj „správca dane“ alebo „prvostupňový orgán“) určil podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Daňový poriadok“) rozdiel v sume nadmerného odpočtu vo výške 1.679,60 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2013. Rozhodnutie o vyrubení DPH bolo odôvodnené tým, že neboli splnené podmienky na uplatnenie práva na odpočítanie dane, pretože tovar deklarovaný na faktúre od dodávateľa AGRODREVO s. r. o. nebol touto spoločnosťou dodaný a táto spoločnosť faktúru nevystavila (za dodávateľa mala konať neoprávnená osoba a táto osoba mala vystavovať aj faktúry). Rozhodnutie o vyrubení DPH nadobudlo právoplatnosť dňa 18.11.2015.

2. V návrhu na obnovu konania označil žalobca ako dôvody na obnovu konania nasledovné skutočnosti:
a) písomnosť - odpoveď Okresného riaditeľstva Policajného zboru Humenné ČVS: ORP-305/2-VYS-HE-2015 zo dňa 13.06.2018 (ďalej aj „odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018“) a k nej pripojený návrh na podanie obžaloby zo dňa 15.11.2016
a b) rozsudok Súdneho dvora EÚ C- 277/14 PPUH Stehcemp zo dňa 22.10.2015.

3. O návrhu na obnovu konania rozhodol prvostupňový orgán (po tom, ako mu žalovaný zrušil jeho skoršie rozhodnutie zo dňa 04.06.2019 pre nedostatočné odôvodnenie a vec mu vrátil na nové konanie) rozhodnutím č. 102861632/2019 zo dňa 12.12.2019 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) tak, že zamietol návrh na obnovu konania. Žalovaný rozhodnutím č. 101063086/2020 zo dňa 19.06.2020 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“ alebo „preskúmané rozhodnutie“) toto rozhodnutie potvrdil. Daňové orgány dospeli k záveru, že žalobca nepredložil také dôkazy, ktoré by zakladali dôvod na povolenie alebo

nariadenie obnovy konania podľa § 75 ods. 1 písm. a) až c) Daňového poriadku, ako aj že nedodržel subjektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 75 ods. 4 Daňového poriadku.

4. V preskúmanom rozhodnutí žalovaný konštatoval, že prvostupňové rozhodnutie vydal Daňový úrad Prešov, pobočka Humenné ako vecne príslušný orgán podľa § 2 písm. a) a § 6 ods. 1 Daňového poriadku. Námietku žalobcu, že prvostupňové rozhodnutie je nulité, lebo ho vydal nepríslušný orgán, resp. orgán, ktorý nemá právnu subjektivitu (pobočka daňového úradu) považoval za nedôvodnú. Poukázal na to, že táto námietka je založená výlučne na skutočnosti, že v záhlaví rozhodnutia je okrem Daňového úradu Prešov uvedená aj pobočka Humenné. Zdôraznil, že právna subjektivita organizačnej zložky nie je predpokladom alebo podmienkou pre to, aby správny orgán mohol rozhodovať o právach a povinnostiach fyzickej alebo právnickej osoby.

5. K odpovedi ORPZ zo dňa 13.06.2018 a k nej pripojenému návrhu na podanie obžaloby zo dňa 15.11.2016 ako žalobcom deklarovanému dôvodu na obnovu konania žalovaný uviedol, že nie sú novými skutočnosťami, ktoré vyšli najavo, či ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli byť v konaní uplatnené bez zavinenia účastníka konania. Konkrétne, písomná odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018 je len informáciou o nemožnosti predložiť správcovi dane požadované písomnosti, lebo tie sú súčasťou vyšetrovacieho spisu. Návrh na podanie obžaloby zo dňa 15.11.2016 na pána X., ktorý mal neoprávnené vystupovať v mene deklarovaného dodávateľa, v čase ukončenia daňovej kontroly neexistoval (vyšiel najavo až po právoplatnosti rozhodnutia o vyrubení DPH), navyše neobsahuje ani skutočnosti, ktoré by neboli správcovi dane známe (pretože tieto vychádzajú z informácií zistených správcom dane). Žalovaný poukázal tiež na ustanovenie § 75 ods. 4 Daňového poriadku a dôvodil, že žalobca podal návrh na obnovu konania po uplynutí 6 mesačnej subjektívnej lehoty, keďže o existencii návrhu na podanie obžaloby preukázateľne vedel už od 24.11.2016, kedy ním argumentoval na pojednávaní na Krajskom súde v Prešove, pritom návrh na obnovu konania podal až dňa 14.11.2018.

6. Vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ C- 277/14 PPUH Stehcamp zo dňa 22.10.2015 žalovaný konštatoval, že ten nie je skutkovým zistením, ale výkladom právnych predpisov, a teda nie je skutočnosťou alebo dôkazom, ktorý by mal vplyv na skutkový stav zistený správcom dane. Argumentoval tým, že ust. § 75 ods. 1 Daňového poriadku sa vzťahuje len na skutkové a nie právne otázky. Ani pri uvedenom rozsudku pritom podľa žalovaného nebola dodržaná 6 mesačná subjektívna lehota.

7. Ďalšie žalobcom tvrdené dôvody obnovy konania a dôkazy priložené k odvolaniu žalovaný vyhodnotil ako podané nie len po uplynutí 6 mesačnej subjektívnej, ale aj 3 ročnej objektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, preto sa nimi viac nezaoberal.

II. Konanie pred správnym súdom

8. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu na toho času vecne a miestne príslušný Krajský súd v Prešove. Domáhal sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, jeho zrušenia (vrátane prvostupňového rozhodnutia) a vrátenia veci na ďalšie konanie, a to z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c), d) a f) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“).

9. Správny súd v Košiciach (ďalej aj „správny súd“), na ktorý prešiel výkon súdnictva podľa § 3 ods. 1, ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, rozhodol rozsudkom sp. zn. PO-6S/61/2020 zo dňa 08.02.2024 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) tak, že správnu žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 SPP a účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov konania.

10. Správny súd postupom podľa § 140 SPP v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na svoje skoršie rozhodnutie vo veci toho istého žalobcu s totožným predmetom konania (preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu vo veci zamietnutia návrhu na obnovu konania) a to rozsudok sp. zn. PO-6S/60/2020 zo dňa 14.11.2023, na ktorého odôvodnenie odkazoval.

11. V napadnutom rozsudku (citujúc odkazovaný rozsudok) správny súd vysvetlil, že návrh na obnovu konania je prvým štádiom obnovy konania, v rámci ktorého sa rozhoduje výlučne len o existencii, resp. neexistencii dôvodov obnovy konania. Pre obnovu konania musia byť splnené všetky podmienky stanovené v § 75 Daňového poriadku. Pritom za tým účelom relevantnými skutočnosťami alebo dôkazmi sú len také, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, účastník ich nemohol včas uplatniť, pretože ich nepoznal a tie by mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie.

12. Námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú. Poukázal pritom na obsah preskúmaného rozhodnutia, z ktorého je zrejmé, že žalovaný sa v súlade s § 63 ods. 5 Daňového poriadku zamerl na skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, vysporiadal sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu relevantnými pre posúdenie dôvodnosti návrhu na obnovu konania a uviedol tiež, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych

predpisov, podľa ktorých rozhodoval. Keďže žalobca uplatnil návrh na povolenie obnovy konania s tvrdením, že vyšli najavo nové skutočnosti/dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v pôvodnom konaní uplatniť bez jeho zavinenia, podľa správneho súdu sa žalovaný správne zameril na opodstatnenosť týchto tvrdení. V preskúmanom rozhodnutí bolo uvedené, aké skutočnosti označil žalobca za skutočnosti nové, a prečo ich žalovaný nepovažoval za nové, ani za také, ktoré by mohli ovplyvniť výrok rozhodnutia v pôvodnom konaní. Žalovaný svoj záver o tom, že žalobcom uvádzané skutočnosti v návrhu na povolenie obnovy konania nepovažuje za nové skutočnosti, dostatočne odôvodnil.

13. Podľa správneho súdu žalovaný správne posúdil ako nedôvodnú aj námietku nulity preskúmaného rozhodnutia (t. j. že prvostupňové rozhodnutie vydala pobočka bez právnej subjektivity). Správny súd poukázal na § 64 ods. 2 Daňového poriadku. Podľa správneho súdu uvedenie dodatku „pobočka Humenné“ s jej adresou k názvu správcu dane nespochybňuje, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil daňový úrad ako oprávnený orgán. Konštatoval, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané Daňovým úradom Prešov, je na ňom odťahok okrúhlej pečiatky Daňového úradu Prešov. Vychádzal z toho, že zákonodarca nerozčleňoval daňový úrad pridaním jeho pobočiek navonok, ale smerom dovnútra. Preto aj pracovníci pobočky daňového úradu, hoci vykonávajú svoju činnosť na adrese odlišnej od adresy sídla daňového úradu, tak konajú ako oprávnené úradné osoby daňového úradu. Správny súd poukázal aj na to, že ani jedno z ustanovení Daňového poriadku uvedených žalobcom uvedené nespochybňuje a nakoniec na spochybenie tejto skutočnosti žalobca nepredložil súdu žiaden dôkaz, len to tvrdil. Správny súd svoje právne posúdenie podporil aj odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžf/100/2016 zo dňa 16.01.2018. Dodal, že neuvedenie adresy sídla správcu dane a zároveň uvedenie adresy sídla oprávnene konajúcej pobočky, ktorá je organizačnou zložkou správcu dane, je možné vnímať ako postup síce nezodpovedajúci doslovnému zneniu § 63 ods. 3 Daňového poriadku, avšak nemajúci v danom prípade žiaden negatívny dopad na subjektívne práva žalobcu a tým pádom ani na zákonnosť rozhodnutia.

14. Podľa správneho súdu, žalobcom uplatnené skutočnosti v návrhu na povolenie obnovy konania žalovaný správne právne posúdil ako skutočnosti, ktoré nie sú novými skutočnosťami, a tiež správne posúdil nedodržanie lehoty na podanie návrhu na povolenie obnovy konania. Správny súd poukázal na odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018, ktorá obsahuje informáciu o tom, že (správcovi dane) požadované dokumenty sú súčasťou vyšetrovacieho spisu, preto nemôžu byť správcovi dane predložené. Prílohou odpovede ORPZ zo dňa 13.06.2018 bol návrh na podanie obžaloby, o ktorom aj podľa správneho súdu žalobca vedel už dňa 24.11.2016, kedy tento návrh predložil Krajskému súdu v Prešove v rámci konania o inej veci. Keďže žalobca podal návrh na povolenie obnovy konania u správcu dane dňa 14.11.2018, podľa správneho súdu žalovaný správne ustálil, že v zmysle § 76 ods. 4 Daňového poriadku nebola dodržaná šesťmesačná lehota. Podľa správneho súdu žalovaný správne vyhodnotil aj to, že v čase ukončenia daňovej kontroly (27.04.2015) ako aj v čase právoplatnosti rozhodnutia správcu dane o vyrubení DPH (28.11.2015) návrh na podanie obžaloby (zo dňa 15.11.2016) neexistoval a vyšiel najavo až neskôr.

15. Pre úplnosť správny súd vo vzťahu k otázke dodržania subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania poukázal aj na administratívny spis. Z neho podľa správneho súdu vyplýva, že prípisom policajného zboru zo dňa 15.11.2016 (ďalej aj „prípis“) bolo žalobcovi oznámené, že trestná vec proti obvinenému (pánovi X.) bola predložená spolu s návrhom na podanie obžaloby na prokuratúru. Z prípisu tiež vyplýva, že predmetom vyšetrovania boli aj skutočnosti oznámené žalobcom a v prípravnom konaní bolo preukázané, že k zdaniateľným plneniam medzi žalobcom a deklarovateľom došlo, čím obvinený naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného podnikania. Tento prípis bol predložený Krajskému súdu Prešov vo veci 3S/47/2015. Odpoveďou ORPZ zo dňa 13.06.2018 bolo správcovi dane oznámené, že bolo vznesené obvinenie pánovi X. a že požadované doklady sú súčasťou vyšetrovacieho spisu. Podľa správneho súdu, na základe uvedeného žalobca už v roku 2016 vedel o tom, že za deklarovateľom dodávateľom neoprávnené konal pán X.. Preto tvrdenie žalobcu, že sa o uvedenej skutočnosti dozvedel až počas výkonu daňovej kontroly dane z príjmu právnických osôb za rok 2014, a to z protokolu z uvedenej daňovej kontroly č. 101182165/2018 zo dňa 18.06.2018, ktorý mu bol doručený dňa 25.06.2018, považoval za nedôvodné.

16. Správny súd v tomto smere uviedol, že obsahom oboch oznámení a teda toho zo dňa 15.11.2016 ako aj toho zo dňa 13.06.2018 (ktoré podľa tvrdenia žalobcu má byť novou skutočnosťou) sú informácie o tom, že bol podaný návrh na podanie obžaloby na pána X. za trestný čin neoprávneného podnikania. Námietka žalobcu, že až z odpovede zo dňa 13.06.2018 sa dozvedel, že pán X. konal v mene jeho dodávateľa, spoločnosti AGRODREVO s.r.o., a teda neoprávnené podnikal tým, že vystupoval ako

osoba konajúca v mene tejto spoločnosti, celkom zjavne neobstojí vo vzťahu k plynutiu subjektívnej lehoty podľa § 75 ods. 4 Daňového poriadku.

17. Podľa správneho súdu žalovaný správne posúdil aj to, že žalobcom označený rozsudok Súdneho dvora EÚ C-277/14 PPUH Stehcemp zo dňa 22.10.2015 nie je skutkovým zistením. Preto nie je novou skutočnosťou, ktorá by menila doterajšie skutkové zistenia v pôvodnom konaní v zmysle § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku. Navyše ani ohľadom tejto skutočnosti nebola dodržaná subjektívna lehota, nakoľko rozsudok C 277/14 bol publikovaný v Úradnom vestníku Európskej únie dňa 14.12.2015.

18. Správny súd sa vyjadril aj k žalobcom doloženému rozhodnutiu veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Vs/1/2020 a poukázal na to, že toto rozhodnutie rieši hmotnoprávne posúdenie samotnej veci, teda nároku na odpočet DPH, ktoré má význam pre tie spory, ktoré ešte nie sú ukončené. Avšak v tomto prejednávacom prípade súd neriešil otázku odpočtu DPH, ale posudzoval, či správca dane správne vydal procesné rozhodnutie o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, a či je toto rozhodnutie zákonné. Z tohto dôvodu neprihliadol na žalobcom predložené rozhodnutie veľkého senátu. Záverom správny súd poukázal aj na rozhodnutie v skutkovo totožnej veci žalobcu (za zdaňovacie obdobie december 2013) a to rozsudok Správneho súdu v Košiciach sp. zn. PO-67/2020 zo dňa 13.12.2020, ktorým zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú.

III. Argumentácia účastníkov konania v kasačnom konaní

19. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g), t. j. z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces a nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažnostným návrhom sa sťažovateľ domáhal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

20. V rámci vymedzených sťažnostných dôvodov uviedol sťažovateľ najmä tieto sťažnostné body:

- dôvod, resp. skutočnosť pre obnovu konania sťažovateľ uviedol, a to odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018. Uvedená písomná odpoveď ORPZ je takou skutočnosťou a dôkazom, ktorý vyšiel najavo až po ukončení konania, t. j. po 28.10.2015, pričom ide o dôkaz, ktorý má podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohol byť použitý bez zavinenia sťažovateľa, pretože v priebehu konania ešte neexistoval. Tým spĺňa podmienku pre obnovu konania podľa § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku;
- o odpovedi ORPZ zo dňa 13.06.2018 sa sťažovateľ dozvedel až počas výkonu inej daňovej kontroly (daňová kontrola dane z príjmu právnických osôb za rok 2014, z protokolu č. 101182165/2018 zo dňa 18.06.2018, ktorý mu bol doručený dňa 25.06.2018). Z obsahu uvedenej odpovede sa dozvedel to, že správca dane si vyžiadal od orgánov činných v trestnom konaní podklady preukazujúce, že skutočne došlo k zdaniteľným plneniam medzi spoločnosťou sťažovateľa a AGRODREVO s. r. o., ktoré mu neboli z dôvodu vyšetrovania poskytnuté. Odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018 mu potvrdila, že osoba konajúca v mene deklarovaného dodávateľa neoprávnene podnikala (neoprávneným vystupovaním za deklarovaného dodávateľa). Správny súd sa nevysporiadal s tým, že dovtedy predložené dôkazy svedčia iba o dodaní tovaru, ale odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018 preukazuje skutočnosť, že pán X. v tejto veci konal za dodávateľa AGRODREVO s. r. o.;

- na pojednávaní dňa 08.02.2024 namietal aj nezákonnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho súdu sp. zn. PO-6S/60/2020 zo dňa 14.11.2023, pretože správny súd sa v ňom nevyporiadal so všetkými jeho námietkami;

- správny súd nesprávne vyhodnotil plynutie lehôt v súvislosti s podaným návrhom na obnovu konania. O tom, že pán X. preukázateľne konal za dodávateľa AGRODREVO s. r. o., sa sťažovateľ dozvedel až v rámci daňovej kontroly dane z príjmu právnických osôb za rok 2014 (doručením protokolu dňa 25.06.2018), v ktorom bola prvýkrát písomná odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018. Týmto podstatnými námietkami sťažovateľa sa pritom správny súd v napadnutom rozsudku nevenoval, preto je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Z tejto nepreskúmateľnosti potom podľa sťažovateľa vyplýva aj nesprávne právne posúdenie veci pri otázke dodržania objektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania;
- subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania dodržaná bola, pretože sťažovateľ nebol účastníkom trestného konania a nevedel o obsahu zisťovaní orgánov činných v trestnom konaní. Správca dane vyzýval orgány činné v trestnom konaní na predloženie dokladov, čo svedčí o tom, že správca dane vedel o trestnom stíhaní pána X., ale tieto skutočnosti mu neoznámil. Tým je preukázané, že nezisťoval riadne skutkový stav, ako aj, že nepostupoval v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom, čím porušil základné práva daňového subjektu. Už len tieto skutočnosti sú dôvodom na obnovu konania. Uvedené zároveň znamená, že ide o novú skutočnosť, o ktorej sťažovateľ nemohol vedieť a ktorá je podstatná pre rozhodnutie vo veci samej;

- svojvoľné a nevyhádzajúce zo skutkového stavu sú závery správneho súdu o tom, že už v roku 2016 sťažovateľ o trestnom stíhaní pána X. vedel a rovnako aj že mal vedomosť o jeho neoprávnenom podnikaní v mene AGRODREVO s. r. o.;

- Krajský súd v Prešove v inom konaní posúdil dovtedajšie dostupné doklady a dôkazy, medzi nimi aj Oznámenie OR PZ Humenné zo dňa 15.11.2016 tak, že tieto dôkazy preukazujú len uskutočnenie obchodu a nepreukazujú to, že sa uskutočnil od dodávateľa AGRODREVO s. r. o.;

- až v odpovedi ORPZ zo dňa 13.06.2018 sa prvýkrát vyslovene uvádza rozhodujúca skutočnosť, dôkaz, a to konštatovanie, že je preukázané, že pán X. konal pri predaji tovaru za spoločnosť AGRODREVO s. r. o. Z uvedeného dôvodu je právne posúdenie správneho súdu, v ktorom tvrdí, že sťažovateľ mal podať návrh na obnovu konania už v roku 2016, nesprávnym právnym posúdením veci, ktoré je v rozpore so skutkovým stavom;

- správny súd nesprávne posúdil námietku o nulite rozhodnutí pobočky daňového úradu. Pobočka daňového úradu nie je orgánom finančnej správy a zákon jej ani nedovoľuje konať ako samostatný verejný orgán, preto nemôže ani vydávať žiadne rozhodnutia. Prvostupňové rozhodnutie vydala pobočka správca dane, ktorá však nemá právnu subjektivitu, a preto ani vecnú kompetenciu vydávať rozhodnutia. Tým boli porušené aj čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a základné práva daňového subjektu na spravodlivý proces, v ktorom o jeho právach môžu rozhodovať len orgány, ktorým na to zveril kompetenciu zákon;

- poukázal na rozhodnutie kasačného súdu sp. zn. 1Sžfk/51/2017 zo dňa 18.05.2021, ktoré vydal na podklade rozhodnutia Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Vs//2020 zo dňa 18.05.2021, a zrušil rozhodnutie vo veci týkajúcej sa toho istého dodávateľa, len iného odberateľa, a to spoločnosti SUNDERMANN s.r.o. Po zrušení rozhodnutí finančných orgánov už bol spoločnosti SUNDERMANN s.r.o. aj reálne vyplatený nadmerný odpočet, ktorý vznikol odpočítaním dane za nákupy tovaru od spoločnosti AGRODREVO s. r. o.

21. Žalovaný vo vyjadrení navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že kasačné body sa v podstatnej miere zhodujú s odvolacími námietkami a žalobnými bodmi, s ktorými sa žalovaný a správny súd vysporiadali. Námietku sťažovateľa týkajúcu sa nulity prvostupňového rozhodnutia považoval za nedôvodnú s poukazom na § 5 zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a na § 7 ods. 1 a § 64 ods. 2 písm. a) Daňového poriadku. Nesúhlasil s tým, že odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018 je nová skutočnosť ani dôkaz o definitívnom ukončení veci, ktorý má potvrdzovať resp. preukazovať, že sporných obchodov za spoločnosť AGRODREVO s. r. o. konal p. X..

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

22. Prejednávaná vec bola dňa 10.06.2024 predložená Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd SR“), bola náhodným výberom technickými a programovými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená na rozhodnutie senátu 1S a bola jej pridelená spisová značka 1Sfk/22/2024.

23. Senát Najvyššieho správneho súdu SR ako súdu kasačného (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov [§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP], pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

24. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

V. Vybrané ustanovenia, z ktorých kasačný súd vychádzal

25. Podľa § 64 ods. 2 písm. a) Daňového poriadku: „Pri správe daní je nulitným rozhodnutím rozhodnutie a) ktoré vydal orgán na to vecne nepríslušný; ak ide o správca dane, ktorým je obec, za nulitné rozhodnutie sa považuje aj rozhodnutie, ktoré vydal správca dane na to miestne nepríslušný.“

26. Podľa § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku: „Daňové konanie ukončené právoplatným rozhodnutím, okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo alebo zrušilo mimo odvolacieho konania podľa § 77 ods. 3, sa obnoví na návrh účastníka konania alebo z úradnej moci, len ak a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania.“

27. Podľa § 75 ods. 4 Daňového poriadku: „Návrh na obnovu konania musí byť podaný do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa účastník konania preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorého sa obnova konania týka. Tieto lehoty nemožno predĺžiť ani odpustiť ich zmeškanie.“

28. Podľa § 76 ods. 1 Daňového poriadku: „Obnovu konania povoľuje alebo nariaďuje správca dane. Ak sa nepreukážu dôvody na obnovu konania podľa § 75 ods. 1, návrh na obnovu konania sa zamietne.“

VI. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

29. Predmetom kasačného konania je napadnutý rozsudok, ktorým správny súd zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného a prvostupňového orgánu, ktorými bol zamietnutý návrh na obnovu konania.

30. Podstata kasačnej sťažnosti spočíva v námietke, že nie je správny záver daňových orgánov a správneho súdu o tom, že (i) návrh na obnovu konania bol podaný po uplynutí subjektívnej lehoty v zmysle § 75 ods. 4 Daňového poriadku a (ii) že sťažovateľom uvádzané skutočnosti nie sú novými skutočnosťami v zmysle § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku.

31. Kasačný súd zistil, že predmetom konania pred kasačným súdom už v minulosti boli skutkovo aj právne obdobné veci identických účastníkov konania. Obdobnými kasačnými sťažnosťami sťažovateľa s obdobnými námietkami sa kasačný súd vo svojej rozhodovacej činnosti už stretol a v tomto smere poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Sfk/21/2024 zo dňa 23.10.2024, sp. zn. 2Sfk/6/2024 zo dňa 26.11.2024 či sp. zn. 4Sfk/9/2025 zo dňa 21.05.2025.

32. Kasačný súd preto postupom v zmysle § 464 ods. 1 SSP odkazuje na závery rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Sfk/21/2024 zo dňa 23.10.2024 vydaného v obdobnej skutkovej a právnej situácii (obnova konania bola zamietnutá z totožných dôvodov), kedy kasačný súd vyhodnotil kasačné námietky sťažovateľa ako nedôvodné a kasačnú sťažnosť postupom podľa § 461 SSP zamietol. Zohľadniac uvedené skutočnosti kasačný súd poukazuje na odôvodnenie tohto rozsudku, s ktorým sa konajúci kasačný súd stotožňuje, na toto rozhodnutie poukazuje a v príslušnom rozsahu ho uvádza s prípadnými úpravami či doplneniami textu v hranatých zátvorkách. Odseky odôvodnenia citovaného rozsudku sú v záujme prehľadnosti číslované v kontinuite s predchádzajúcimi odsekmi odôvodnenia tohto rozsudku.

33. „Skôr ako kasačný súd pristúpi k odôvodneniu svojho rozsudku, poukazuje na to, že odkaz sťažovateľa na rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1Vs/1/2020, resp. sp. zn. 1Sžfk/51/2017 je pre účely tohto konania irelevantný. Ako to sťažovateľovi ozrejml už správny súd v odkazovanom [napadnutom] rozsudku ([...]), rozhodnutie najvyššieho súdu, na ktoré sa žalobca odvoláva aj v kasačnej sťažnosti, upravuje otázky týkajúce sa práva na odpočet DPH, neposkytuje odpoveď na právne otázky prezentované sťažovateľom v súvislosti s rozhodnutím orgánov verejnej správy ohľadom obnovy konania podľa Daňového poriadku (čo je predmetom tohto konania). V tomto zmysle je bez relevancie, že hmotnoprávny základ rozhodnutia sa viaže na spoločnosť AGRODREVO s. r. o., príp. na obchodovanie tejto spoločnosti so spoločnosťou SUNDERMANN s. r. o. Relevantným je to, že kým v tomto konaní sa preskúmava zákonnosť postupu a rozhodovania orgánov verejnej správy v súvislosti s tým, že sťažovateľov návrh na obnovu konania zamietli, rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré sťažovateľ poukazuje, sa týkajú merita veci (odpočtu DPH).

34. Obdobne, kasačný súd sa nemohol vecne venovať ani všeobecnej kasačnej námietke obsiahnutej na str. 10 [str. 4 kasačnej sťažnosti podanej v listinnej podobe] (posledný odsek) kasačnej sťažnosti, keď sťažovateľ poukázal na to, že správny súd sa nevysporiadal s niektorými jeho námietkami prezentovanými na ústnom pojednávaní dňa 26.03.2024 [v tejto veci s námietkou nezákonnosti a nepreskúmateľnosti skôr vydaného rozhodnutia sp. zn. PO-6S/60/2020 prezentovanou sťažovateľom na ústnom pojednávaní dňa 08.02.2024 spolu so súvisiacimi tvrdeniami. K tomu kasačný súd uvádza, že rozsudok správneho súdu vydaný v inej právnej veci je právoplatný, a nemohol byť predmetom prieskumu v tu prejednávanej veci]. Pre úplnosť je však v tejto súvislosti zároveň potrebné uviesť, že správne súdne konanie sa (až na určité výnimky, medzi ktoré konanie v tejto veci nepatrí) riadi tzv. koncentračnou zásadou, a preto je primárne relevantná právna argumentácia účastníka konania obsiahnutá už v samotnej správnej žalobe, keď žalobné body, ako ani rozsah žaloby sa po uplynutí zákonnej lehoty určenej na realizáciu tohto úkonu meniť/rozširovať nemôžu (k tomu pozri § 183 SSP - „Žalobca môže rozšíriť správnu žalobu alebo doplniť správnu žalobu o ďalší žalobný návrh alebo o ďalšie žalobné body len v lehote ustanovenej na podanie žaloby.“). Prípadná nová argumentácia prezentovaná v rámci ústneho pojednávania na správnom súde (ak nebola zároveň obsiahnutá už v správnej žalobe), je potom bez relevancie.

35. K riadne vzneseným námietkam sťažovateľa kasačný súd v prvom rade poukazuje na to, že k tomu, aby bolo možné uskutočniť nové daňové konanie (podľa § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku), musí byť kumulatívne splnených niekoľko podmienok, a to, že po právoplatnosti rozhodnutia vo veci museli vyjsť najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania.

36. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti sám namietol, že „hlavným“ dôkazom, o ktorý oprel svoju požiadavku o nové konanie vo veci, bol list orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018 [t. j. odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018, viď bod 2 tohto rozsudku]. Vec, ku ktorej sa viazal návrh sťažovateľa

na nové konanie, pritom bola právoplatne skončená dňa 18.11.2015 (k tomu pozri bod 3. [1] tohto rozsudku vyššie). Z uvedeného je potom zrejmé, že predmetný list orgánu Policajného zboru v čase pred právoplatným skončením konania vo veci samej ešte ani neexistoval, a preto nemôže ísť o dôkaz, pri ktorom by mohla byť splnená podmienka, že ide o dôkaz - listinu, ktorá „vyšla najavo“ až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a ktorú účastník konania nemohol uplatniť v pôvodnom konaní nie z vlastnej viny (§ 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku).

37. Účelom obnovy konania je „otvoriť“ už právoplatne skončené daňové konanie, ak sa v ňom neprihliadalo na už vtedy existujúce podstatné dôkazy (a to nie z dôvodov v osobe účastníka konania), nie „otvárať“ právoplatne skončené konania, ak po skončení príslušných konaní vznikne nový dôkaz.

38. Otázka, čo sa považuje za novú skutočnosť alebo dôkaz v zmysle ustanovenia § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku bola riešená napr. aj rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžfk/4/2016 z 23. novembra 2017, ktorý z dôvodu jeho publikácie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2019 pod číslom 3 predstavuje rozhodnutie zásadného právneho významu a ustálenú rozhodovaciu prax aj najvyššieho správneho súdu (uznesenie sp. zn. 2 Sžfk 45/2020 z 24. novembra 2021, body 20. a 21.). Jeho právna veta znie : „Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť, avšak je podstatné, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na tieto okolnosti by mohol správny orgán prihliadať.“

39. Aj vo veci sp. zn. 5Sfk/124/2022 najvyšší správny súd potvrdil, že „Vychádzajúc z vyššie citovanej právnej vety, zásadným pre určenie, či nová skutočnosť alebo dôkaz predstavuje dôvod na obnovu konania v zmysle ustanovenia § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku je časové hľadisko, konkrétne, okamih do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu.“

40. Z uvedeného potom vyplýva, že ak novým dôkazom vo veci mal byť list orgánu Policajného zboru označený ako „Vec: Obv. V. X. - odpoveď na výzvu“ zo dňa 13.6.2018 [odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018] (čo sťažovateľ tvrdí), o ktorom sa mal sťažovateľ dozvedieť až v rámci jeho daňovej kontroly na dani z príjmu za rok 2014 (ako to sám uvádza), tento dôkaz - ak by aj išlo naozaj o skutočnosť, resp. dôkaz relevantný pre účely § 74 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku - vznikol až po právoplatnom skončení pôvodného daňového konania a ako taký by potom ani nemohol byť relevantný pre obnovu konania.

41. I keď to pre rozhodnutie kasačného súdu vo veci nebolo relevantné, najvyšší správny súd prisvedčil tvrdeniu sťažovateľa, že informáciu o tom, že p. V. X. mal neoprávnene podnikáť tým, že „vystupoval ako osoba konajúca v mene spoločnosti AGRODREVO s.r.o.“, sa tento nedozvedel z listu OR PZ v Humennom zo dňa 15.11.2016, ale až z listu tohto orgánu zo dňa 13.06.2018. V skoršom liste zo dňa 15.11.2016 OR PZ v Humennom sťažovateľ len informovalo, že bol podaný návrh na podanie obžaloby, resp. že v prípravnom konaní bolo „preukázané, že zdaniteľným plneniam medzi spoločnosťou BEKY, a.s. a spoločnosťou AGRODREVO, s.r.o. skutočne došlo, čím tak obvineným boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý mu bolo vznesené obvinenie [...]“. Kasačný súd nemal za preukázané, že by sťažovateľovi spolu s listom OR PZ v Humennom zo dňa 15.11.2016 bol doručený aj samotný návrh na podanie obžaloby.

42. Vychádzajúc z uvedeného sa potom kasačný súd nestotožnil s parciálnym záverom správneho súdu uvedeným v bode 43. odkazovaného rozsudku, kde tento uviedol, že sťažovateľovi subjektívna lehota (6 mesiacov na podanie návrhu na obnovu konania) už uplynula („Tvrdenie žalobcu, že sa o podaní obžaloby na V. X. dozvedel až z písomnej odpovede OR PZ Humenné zo dňa 13.08.2018 preto nezodpovedá zistenému skutkovému stavu [...] Keďže touto skutočnosťou disponoval už dňa 24.11.2016...“ (poznámka kasačného súdu - vtedy mal príslušnú informáciu použiť v súdnom konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove v konaní sp. zn. 3S/47/2016).

43. Ak totiž sťažovateľ namietal, že novou skutočnosťou má byť zistenie orgánu Policajného zboru o tom, že pán X. v rozpore so zákonom „vystupoval ako osoba konajúca v mene spoločnosti AGRODREVO s.r.o.“, toto nie je to isté ako mať vedomosť o tom, že bol podaný návrh na vznesenie obžaloby (o čom už sťažovateľ dňa 24.11.2016 nepochybne vedel, keď túto informáciu použil v inom súdnom konaní).

44. Inými slovami povedané, to, že sťažovateľ už dňa 24.11.2016 vedel, že bol podaný návrh na podanie obžaloby neznamena, že mu boli známe napr. skutkové okolnosti, na ktorých bol tento návrh koncipovaný, resp. že mal vedomosť o tom, že relevantnou skutkovou okolnosťou bolo to, že p. X. konal v mene spoločnosti AGRODREVO s.r.o., čo použil v návrhu na obnovu konania ako rozhodujúcu novú skutočnosť.

45. Z vyššie uvedených dôvodov je preto nesprávny záver správneho súdu, že sťažovateľovi uplynula subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania, keďže mať informáciu o tom, že bol podaný

návrh na obžalobu a mať vedomosť o skutkových zisteniach orgánov činných v trestnom konaní týkajúcich sa skutku, za ktorý bol návrh podaný, nie je možné stotožňovať. [...]

46. [...]

47. Bez ohľadu na skutočnosti uvedené vyššie [...] v zhode so žalovaným, kasačný súd dopĺňa, že samotný list orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018 [odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018], ktorý sťažovateľ označil ako „hlavný“ dôkaz pre obnovu konania, nie je v skutočnosti dôkazom toho, že V. X. v rámci príslušných obchodov so spoločnosťou BEKY a.s. naozaj konal v mene spoločnosti AGRODREVO s.r.o. (ako je to uvedené v návrhu na podanie obžaloby, príp. v liste orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018). Uvedená listina je úradným potvrdením toho (vo vzťahu k správcovi dane), že návrh na podanie obžaloby bol podaný, na akom skutkovom, resp. právnom základe sa tak stalo a že žiadosti správcu dane o poskytnutie súvisiacich podkladov nie je možné vyhovieť, keďže tieto sa nachádzajú na príslušnom súde pre účely trestného konania.

48. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov potom kasačný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok správneho súdu (v spojení s odkazovaným rozsudkom vo veci sp. zn. PO-6S/60/2020 zo dňa 14. novembra 2023) je vo všetkých otázkach - v rozsahu v kasačnej sťažnosti riadne vytknutých nedostatkov - primerane odôvodnený, resp. že parciálny nedostatok identifikovaný vyššie v tomto rozsudku nedopadá na správnosť výroku kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku správneho súdu.

49. [...]

50. [...] samotný list orgánu Policajného zboru (13.06.2018) [odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018] navyiac ani nie je ani dôkazom toho, že V. X. za spoločnosť AGRODREVO s.r.o. so spoločnosťou BEKY a.s. naozaj konal. Jedná sa „iba“ o podozrenie (predpoklad) orgánu činného v trestnom konaní, o ktorom je potrebné, aby bolo právoplatne rozhodnuté súdom.

51. Aj keby potom kasačný súd akceptoval tvrdenie sťažovateľa, že o tom, že p. X. konal v mene AGRODREVO, s.r.o. sa dozvedel až v rámci oboznamovania sa s podkladmi z jeho daňovej kontroly na dani z príjmu za rok 2014 (nie v novembri 2016), a preto by sa subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania mala počítať až od tohto okamihu, toto vo veci nie je právne relevantné, a to práve z vyššie uvedených dôvodov.

52. Ak v kontexte tejto námietky sťažovateľ brojil proti tomu, že správny súd v zásade nepochopil, že relevantnou skutočnosťou pre obnovu konania je to, že p. X. konal za AGRODREVO s.r.o. (a nie to, že bol podaný návrh na podanie obžaloby), pričom toto jeho konanie v mene spoločnosti AGRODREVO, s.r.o. malo byť len „dodatočne dokázané“ listom orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018, táto argumentácia sťažovateľa je pre účely obnovy konania opäť irelevantná. Ustanovenie § 74 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku totiž jasne viaže požiadavku pre nové konanie na to, že musí vyjsť najavo nová skutočnosť alebo dôkaz, ktorý musel mať podstatný vplyv na vec, a ktorý nemohol byť uplatnený - v pôvodnom konaní - z dôvodov mimo účastníka konania. Dôkaz v tejto veci „nevyšiel najavo“ dodatočne, ale „vznikol“ dodatočne (ak by teda aj príslušný list orgánu Policajného zboru bol dôkazom), čo však podľa kasačného súdu nie je, a preto príslušná listina nemôže byť dôkazom pre účely obnovy konania. Tu je potom (aj v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu) nesprávny právny názor sťažovateľa, že dôležité je, kedy „sa objavil nový dôkaz“ (str. 5, resp. str. 7 - posledný odsek). Dôležitým vo veci nie je len to, kedy vyšiel najavo dôkaz, ale to, či tento existoval už v čase pôvodného konania (čo v tomto prípade splnené nebolo).

53. [...]

54. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa potom najvyšší správny súd nestotožnil s námietkami sťažovateľa obsiahnutými v kasačnej sťažnosti v tom zmysle, že list orgánu Policajného zboru zo dňa 13.06.2018 [odpoveď ORPZ zo dňa 13.06.2018] (vrátane návrhu na podanie obžaloby zo dňa 15.11.2016, ktorý bol jeho prílohou) je novým dôkazom vo veci pre účely obnovy konania podľa § 74 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku. Tak list zo dňa 13.06.2018, ako aj samotný návrh na podanie obžaloby „vznikli“ po právoplatnom skončení vyrubovacieho konania vo veci samej (15.11.2015) [18.11.2015]. Toto bez ďalšieho bráni tomu, aby na tieto listiny bolo možné nahliadať ako na nové dôkazy pre účely obnovy konania podľa Daňového poriadku. Dodatočne kasačný súd uvádza, že nielenže tieto listiny „vznikli“ po právoplatnom skončení vyrubovacieho konania, ale nejedná sa ani o „dôkazy“ meritórne relevantné, keďže upovedomenie orgánu Policajného zboru o tom, že bol podaný návrh na podanie obžaloby, nie je dôkazom toho, že obvinený určitým spôsobom konal a už vôbec nie dôkazom o jeho vine a spôsobe spáchania trestného činu (ak ho spáchal).

55. V kasačnej sťažnosti ďalej sťažovateľ namietal nesprávne vyhodnotenie nulity prvostupňového rozhodnutia. Poukázal na to, že skutočnosť, že vo veci konala a rozhodovala pobočka správcu dane, nie je formálnou vadou konania. V podstate sa má jednať o vážne pochybenie v tom zmysle, že konal a rozhodoval orgán, ktorý konať a rozhodovať nemal, keďže nemá právnu subjektivitu, a teda ani vecnú

kompetenciu vydávať rozhodnutia. Na strane druhej, prvostupňové rozhodnutie neobsahuje označenie sídla správcu dane.

56. V súvislosti s týmto kasačným bodom poukazuje najvyšší správny súd na to, že sa s ním (ako so žalobnou námietkou) dostatočne vysporiadal správny súd v odkazovanom rozsudku (sp. zn. PO-6S/60/2020 zo dňa 14. novembra 2023) - k tomu pozri aj bod 14. [13] tohto rozsudku vyššie.

57. Sťažovateľ v podstate zopakoval svoju argumentáciu zo správnej žaloby, vyslovil nesúhlas s právnym názorom správneho súdu, avšak v skutočnosti žiadnu konkurujúcu právnu interpretáciu k záverom správneho súdu k predmetnej otázke neposkytuje. Správny súd v napadnutom rozsudku jednoznačne poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu (sp. zn. 1Sžf/100/2016), kde tento nepovažoval za nezákonnosť rozhodnutia to, že v záhlaví rozhodnutia bol ako konajúci orgán uvedená pobočka správcu dane, keď prihliadal na to, že z vlastného textu, ako aj z ďalších formálnych atribútov rozhodnutia vyplýva, že je potrebné považovať takéto rozhodnutie za rozhodnutie správcu dane.

58. V súdnej veci sám sťažovateľ uznáva, že „jeho“ správcom dane je Daňový úrad Prešov. Ako nezákonnosť rozhodnutia vníma to, že v záhlaví rozhodnutia je uvedený Daňový úrad Prešov, pobočka Humenné, Štefánikova 18, 066 39 Humenné. Má za to, že k tomu, aby bolo rozhodnutie zákonné, malo v ňom byť uvedené, že ho vydal Daňový úrad Prešov, Hviezdoslavova 7, 080 01 Prešov. Tvrdí, že ak konala pobočka, konal nepríslušný orgán.

59. Odhliadnuc od právnej argumentácie správneho súdu, ktorú kasačný súd považuje za správnu, a ktorú zhrnul v bode 14. [13] tohto rozsudku, je potrebné poukázať na to, že úvodná časť prvostupňového rozhodnutia obsahuje špecifikáciu orgánu, ktorý rozhodnutie vydal ako „Daňový úrad Prešov“. Obdobne, aj vo výrokovej časti je uvedené, že návrh sťažovateľa na o povolenie obnovy konania zamietol prvostupňovým rozhodnutím „Daňový úrad Prešov“. Na konci rozhodnutia sa nachádza úradný odtlačok pečiatky Daňového úradu Prešov (bez špecifikácie pobočky) a rozhodnutie je podpísané D. F. Č., ktorá v čase vydania rozhodnutia zastávala funkciu „náместník riaditeľa daňového úradu“. Dokonca aj z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že toto je formulované na úrovni daňového úradu (napr. str. 6, predposledný odsek prvostupňového rozhodnutia: „V súlade s vyššie uvedeným, Daňový úrad Prešov konštatuje...“).

60. Kasačný súd navyše poukazuje aj na zamietajúci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (č. k. 24S/111/2016-41 z 20. júla 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 24S/111/2016-73 zo dňa 12. marca 2018), ktorý prešiel kasačným prieskumom so zamietajúcim výrokom (sp. zn. 10Sžfk/25/2018 zo dňa 30.01.2019), z ktorého vyplýva, že „[...] Podstatné však podľa krajského súdu je, že žalobná námietka, podľa ktorej prvostupňové rozhodnutie vydala organizačná zložka správcu dane Daňového úradu Banská Bystrica, a to pobočka Zvolen, nemá oporu v obsahu preskúmaných rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutia sú na hlavičkovom papieri organizačnej zložky Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Zvolen. Samotné rozhodnutie ale je označené nadpisom „Rozhodnutie“ a za nadpisom v súlade s § 63 ods. 3 Daňového poriadku pokračuje záhlavie rozhodnutia označením orgánu, ktorý rozhodnutie vydal textom „Daňový úrad Banská Bystrica na základe zákona č. 330/2011 Z. z. [...] vydáva rozhodnutie:“, ďalej pokračuje výrok „Daňový úrad Banská Bystrica podľa § 68 ods. 5 a 6 v nadväznosti na § 165b ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov určuje platiteľovi dane z pridanej hodnoty [...]“. Rozhodnutia sú opatrené úradnou okrúhlou pečaťou Daňového úradu Banská Bystrica so štátnym znakom. Z uvedeného je zrejmé, že prvostupňové rozhodnutia vydal správca dane Daňový úrad Banská Bystrica, preto nemohli obstať námietky týkajúce sa nedostatku vecnej príslušnosti správcu dane.“

61. Vyhodenie prvostupňového rozhodnutia v súdnej veci je pritom analogické skutkovým okolnostiam uvedeným v súdnych rozhodnutiach špecifikovaných v bode 14. [13] tohto rozsudku, resp. v bode 90. [57] tohto rozsudku.

62. Z uvedeného je teda zrejmé, že vo veci konal orgán, o ktorom sám [sťažovateľ] uviedol, že bol príslušný na konanie (Daňový úrad Prešov). Dodatočná špecifikácia „pobočka Humenné“ a uvedenie adresy predmetnej pobočky žiadnym spôsobom nedopadá na zákonnosť uvedeného rozhodnutia.

63. Sťažovateľ uvádza, že podľa § 63 ods. 3 písm. a) Daňového poriadku musí rozhodnutie obsahovať „označenie orgánu, ktorý rozhodnutie vydal“. Zároveň však sám pod pojem „označenie orgánu“ subsumoval akoby zákonnú požiadavku vymedzenia sídla správcu dane. Takúto náležitosť však zákon v ustanovení § 63 ods. 3 písm. a) Daňového poriadku výslovne neurčuje. Naopak, ustanovenie § 63 ods. 3 písm. c) Daňového poriadku explicitne určuje, že u účastníka konania, ktorým je právnická osoba, sa uvedie aj jej sídlo. I keď kasačný súd nerozporuje, že adresa správcu dane je bežnou náležitosťou rozhodnutí správcu dane, zákonná požiadavka vo vzťahu k jeho špecifikácii je iba v rozsahu „označenie správcu dane“. Ak by preto aj kasačný súd akceptoval výklad sťažovateľa, že aj uvedenie adresy je zákonnou náležitosťou rozhodnutia (čo však zákon výslovne neurčuje), v okolnostiach súdnej veci by

nepochybne išlo o formálnu vadu, pre ktorú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy nemajú byť zrušované (k tomu pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - 4SŽ/98-102/02 zo dňa 17. decembra 2002 „Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.“, podobne napr. 10SŽp/16/2013 zo dňa 28. mája 2014 a iné).

64. Tu kasačný súd navyiac v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1SŽf/100/2016 (bod 14. [13] tohto rozsudku) poukazuje na to, že v čase, kedy bol vyslovený príslušný právny názor, organizáciu orgánov štátnej správy na príslušnom úseku upravoval zákon č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v ustanovení § 2 ods. 3 určoval, že „(3) Na zabezpečenie výkonu činnosti daňových úradov môže prezident finančnej správy na návrh riaditeľa daňového úradu zriadiť pobočky daňového úradu a kontaktné miesta daňového úradu; pobočky daňového úradu zriaďuje a zrušuje prezident finančnej správy so súhlasom ministra financií Slovenskej republiky. [...]“. Rozhodnutia správnych orgánov, ktoré sú predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní, boli vydané počas účinnosti novej právnej úpravy organizácie orgánov finančnej správy, keď zákon č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v ustanovení § 5 ods. 6 určuje, že „(6) Na zabezpečenie výkonu činnosti daňových úradov možno zriadiť pobočky daňového úradu a kontaktné miesta; pobočky daňového úradu a kontaktné miesta na návrh riaditeľa daňového úradu zriaďuje a zrušuje prezident.“. Ani v pozitívnoprávnej úprave teda nedošlo k žiadnej takej vecnej zmene, ktorá by sama osebe negovala závery najvyššieho súdu uvedené v rozhodnutí vo veci sp. zn. 1SŽf/100/2016, a preto ani kasačný súd konajúci v tejto veci nevidel dôvod, aby sa od týchto záverov najvyššieho súdu odklonil.

65. V podmienkach súdnej veci má teda kasačný súd za preukázané, že vo veci konal orgán verejnej správy, ktorý bol príslušný na konanie a rozhodovanie. Navyiac, ak by špecifikácia pobočky v záhlaví rozhodnutia (a naopak neuvedenie adresy správcu dane) malo predstavovať vadu rozhodnutia, ide o formálnu vadu, ktorá je opraviteľná zákonným postupom a nebolo by preto dôvodné kvôli tejto vade predmetné rozhodnutia správnych orgánov zrušovať (k tomu pozri aj bod 93. [63] tohto rozsudku, resp. § 63 ods. 12 Daňového poriadku „(12) Orgán, ktorý rozhodnutie vydal, opraví na podnet účastníka konania alebo z vlastného podnetu chyby v písaní, počítaní, chýbajúce formálne náležitosti a iné zrejme nesprávnosti v rozhodnutí a upovedomí o tom oznámením účastníka konania“).

66. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov nie je potom relevantné ani ďalej podrobne reagovať na námietku sťažovateľa k otázke nedostatku právnej subjektivity pobočky správcu dane ako dôvodu, prečo táto vo veci nemohla konať (i keď len pre doplnenie kasačný súd vo všeobecnosti uvádza, že inštitúty „právna subjektivita“ a „administratívna subjektivita“ sú dva odlišné pojmy), keď celá námietka sťažovateľa uvedená v bode 7. [6.] kasačnej sťažnosti o nulite prvostupňového rozhodnutia z tam uvedených dôvodov, je neopodstatnená, nedôvodná.

67. Kasačný súd sa ďalším záverom obsiahnutým v napadnutom rozsudku nevenoval (a to najmä otázke zákonnosti, resp. správosti záverov správneho súdu k druhému dôvodu návrhu na obnovu konania - rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 22.10.2015 vo veci C- 277/14 zo dňa 22. októbra 2015 vo veci PPUH Stehcemp sp. Florian Stefanek, Janina Stefanek, Jaroslav Stefanek proti Dyrektor Izby Skarbowej w Łódźi), keď tieto sťažovateľ v kasačnej sťažnosti nenamietal.

68. Vzhľadom na skutočnosť, že právna argumentácia sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku v spojení s odkazovaným rozsudkom (a z dôvodu zvýšenia presvedčivosti súvisiacich právnych záverov aj čiastočne doplnená ďalšími úvahami kasačného súdu v tomto rozsudku) nebola dôvodná a rovnako neboli dôvodné ani námietky sťažovateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom, najvyšší správny súd podanú kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol (§ 461 SSP).“

69. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody dospel kasačný súd k právnomu záveru, že napriek nesprávne právne posúdeným lehotám na podanie návrhu na obnovu konania nebola kasačná sťažnosť spôsobilá docieľiť zmenu či zrušenie rozsudku správneho súdu, rozhodnutia prvostupňového orgánu alebo rozhodnutia žalovaného. Keďže skutočnosti a dôkazy, na základe ktorých sa žalobca domáhal obnovy konania, nespĺňajú podmienky podľa § 75 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku, nebolo možné obnovu konania povoliť. Kasačný súd preto vyhodnotil rozhodnutia, v zmysle ktorých nebolo vyhovené žalobcovmu návrhu ako zákonné a vecne správne, kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

VII. Záver

70. S odkazom na závery citované v právnom posúdení kasačný súd nevzhladol dôvodnosť kasačnej sťažnosti sťažovateľa, a preto ju zamietol podľa § 461 SSP.

71. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP. Sťažovateľ (žalobca) v kasačnom konaní úspech nemal, pričom žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípade, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré v danom prípade nenastali, a preto kasačný súd účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

72. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.